

[Erik A. Jensen.]

både ved projekternes prioritering og ved, at de kommunale vejarbejder i et vist omfang samordnes.

Derfor finder vi i mit parti, at det er en helt gal vej, regeringen her er slået ind på. I indeværende finansår er der afsat 190 mill. kr. til vejfundsarbejder, der dog ved det såkaldte Langelinjeformlig er reduceret med 25 mill. kr. Man går altså den stik modsatte vej af, hvad man burde gøre, men der er selvfølgelig en vis logik i regeringens lovforslag, når man skal følge Langelinjeformlig op. Det bliver imidlertid for mig at se til ubodelig skade for landet som helhed, og jeg kunne i denne forbindelse tænke mig at spørge den højtærede minister, hvilke bevillinger ministeren agter at foreslå på finansloven 1963-64 til almindelige vejfundsarbejder, og i hvilket omfang ministeren agter at give endelig bevilling til de vejfundsprojekter, hvortil foreløbig bevilling er givet i indeværende år og i tidligere finansår.

Selv om vi gerne ville gå ind på ministerens tanke, finder vi dog, at lovforslaget binder refusionen af kommunernes vejudgifter i 1963-64 til størrelsen af den vejudgift, den enkelte kommune har haft i 1961-62; de kommuner, som i 1961-62 har haft unormalt lave vejudgifter, vil altså blive særlig hårdt ramt. Det må vel antages, at en lille kommunes vejudgifter svinger relativt stærkere fra år til år end en stor kommunes vejudgifter. De større kommuner har vel altid flere arbejder løbende, hvad der giver en vis stabilitet i udgiftsniveauet. Heraf følger, at mange små kommuner vil blive særlig hårdt ramt, hvis det foreliggende lovforslag gennemføres.

Den højtærede minister siger i sin fremsættelsestale, at såfremt kommunerne selv nedsætter deres aktivitet til 15 pct. under niveauet for 1961-62, vil refusionen fra statens side blive udbetalt uden reduktion af vejtilskudslovens refusionsprocenter. Omvendt betyder ordningen, at kommuner, som sætter arbejder i gang, som er af større omfang og dermed mere bekostelige, vil få lov til selv at bære de udgifter, arbejderne er forbundet med.

Lovforslaget tilsigter som bekendt at spare staten for en udgift på 40 mill. kr. Dette kan i sig selv være et godt formål,

men på den foreslåede måde får loven uheldige følger. Kommunerne vil undlade at vedligeholde vejene i samme omfang som tidligere, fordi de efter lovforslaget vil få en mindre refusion fra staten. Dermed vil skader på vort vejnet blive større og mere kostbare at udbedre, når man endelig tvinges dertil af forholdene. Dårlige veje medfører endelig for trafikanterne et større benzinformbrug, tidsspilde og ærgrelser; og hvad koster ikke alle trafikulykkerne samfundet mellem år og dag, både i skader på materiel og på mennesker?

Det er derfor for mig at se at spare på skillingen og lade daleren rulle, når man iværksætter restriktioner over for kommunerne, dersom disse møder med regninger, som er større, end det er velset.

Motorafgifterne, som stadig er stigende, indbringer nu årlig ca. 1,5 milliard kr., hvoraf ca. 1 milliard skal bruges til vejformål, men der bruges ikke engang halvdelen af dette beløb til de lovbestemte formål. Det vil sætte sig spor i de kommende år, bl. a. på kommunernes udgiftssider gennem øgede udgifter til vedligeholdelser og nødvendige reparationer, dersom ministerens forslag vedtages.

Kunne jeg åbne den højtærede minister, som man åbner en bog, er jeg sikker på, at det ville vise sig, at det er med blødende hjerte, ministeren må fremsætte sit forslag. Men bordet fanger. Langelinjeformlig kræver sin pris, og så må ministeren yde sin skærv og dermed bide i det sure æble, som omsforliget må siges at være.

Socialistisk folkeparti finder, at det er den forkerte vej, man anviser, hvorfor jeg endnu en gang må meddele, at vi ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Rimstad: Med loven af 7. juni 1958 om tilskud til de offentlige veje er vi inde på et omtåligt emne. Det er motormillionerne, der her disponeres — eller man bør vel i sandhedens interesse sige: der her for halvdelens vedkommende disponeres. Hvor den anden halvdel bliver af efter at have passeret vejfonden, ved kun finansministeren, som stadig kan dække sig bag den længe huskede bemærkning om, at staten ikke separerer sine indtægter i diverse cigarkasser.

Men når vi nu for en gangs skyld tøver